

မိုးစက်စက်

ကျော်စိုး နှစ်စေ

အခန်း (၁)

အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ စကားသံသည် တောက်တစ်ချက်ခတ်သံ အဆုံး၌ ခံပြင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"တောက် ...ဟေ့ကောင်ခင်မောင်ဇော် ...မင်းကိုယ်မင်း ဘာ ကောင်များထင်နေလဲကွ ...ဟေ့၊ ငါ မင်းကို ကြည့်မရတော့တာ အမှန်ပဲကွ၊ ဘာလဲကွာ ...အသက်ပဲ သုံးဆယ့်ငါးပြည့်တော့မယ်၊ ဘယ်မလဲ မင်းမှာ မိန်းမ၊ အိုကွာ ...မိန်းမ၊မပြောနဲ့၊ မူးရင်ရှူဖို့ ရည်းစားတောင်မရှိဘူး ..."

တချို့လူတွေလို ရုပ်ရည်မရှိလို့၊ ပညာမတတ်လို့၊ ဆင်းရဲတွင်းနက် နေလို့ဆို တော်သေးတယ်၊ ခုတော့ မင်းရူပါက ရွက်ကြမ်းရေကျိုထက်တော့ သာပါတယ်ကွာ၊ ပညာရေးဘက်မှာဆိုလည်း ဘွဲ့တစ်ခုကို လူရိုသေရှင်ရိုသေလေး ရပြီးသွားပြီ၊ ပြီး ...အိမ်မှာဆိုလည်း စားနိုင် သောက်နိုင်နဲ့ ပေါ်ကြော့နေနိုင်တာ ပဲ၊ ဒါနဲ့များကွာ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မထားနိုင်ဘူး"

ပြောရတာ မောသွားဟန်ဖြင့် စကားကို ခဏရပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ ...

"အေး ...ထပ်ပြောဦးမယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲက မင်းနဲ့ရွယ်တူတွေဆိုရင် မိန်းမတွေ ရကုန်ကြပြီ၊ မိန်းမ၊မရှိသေးရင်တောင် ရည်းစားတွေနဲ့ချည်းပဲ၊ မင်းကို ကွယ်ရာမှာ ငှက်ပျောတုံးဖက်ပြီး သေရမယ့်ကောင်လို့ စနေကြပြီကွ၊ အဲဒီ စကားတွေကို နားထဲမှာ ချို့နေလား၊ နာတတ်ရင် နာစရာချည်းပဲကွာ ..."

မခံချင်စိတ်နဲ့ ရည်းစားရှာပြီး မိန်းမတစ်ယောက်လောက် ကောက်ယူ ပြလိုက်စမ်းပါ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားအောင် မင်း လုပ်ပြလိုက်စမ်းပါ ခင်မောင်ဇော် ...လုပ်ပြလိုက်စမ်းပါကွာ ...ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

စကားအဆုံးမှာ ရယ်လိုက်သေးသည်။ ထိုစကားတွေကို ခံပြင်းစိတ် ဖြင့်

ပြောနေသူက တခြားမဟုတ်။ ကာယကံရှင်ခင်မောင်ဇော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ သူ့မျက်နှာ သူပြန်မြင်နေရသည့် မှန်ကြီးတစ်ချပ်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ပရိသတ်ကြီးလည်း သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်အထိ မိန်းမ၊မရ၊ ရည်းစားမရှိသေးသော ခင်မောင်ဇော် သည် သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်သိမ်ငယ်ရာမှ မြစ်ဖျားခံ၍ ပေါက်ဖွားလာသော နာကြည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တို့ဖြင့် မှန်ကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တော် ပေါက်ကွဲနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

မပေါက်ကွဲလို့လည်း မဖြစ်။ အသက်အရွယ်အရ လူပျိုကြီးစာရင်းပင် ဝင်နေလေပြီ။ မိန်းမ၊မပြောနှင့်၊ အမဆို၍ ကိုယ့်လက်မပဲ ကိုယ်တပြုတ်ပြုတ် စုပ်နေရသည့်ဘဝ။ ဝါသနာပါလျှင် ရေမရှိသည့်ချောင်းမှာ နှာခေါင်းဖော်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေပစ်လိုက်ဖို့ပင် ကောင်းလှသေးတော့၏ ။

ယခုလည်း ခင်မောင်ဇော် မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလိုအား မရပြော၍ ဝ၊သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွှဲကာ အခန်းပေါက်ဝသို့အလှည့် ...

"ဟင်"

ရှက်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ကပ်သွားရပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးကာ မြီးညောင့်ရိုးလည်း တွန့်ထွက်သွားရသည်။

အခန်းဝမှနေ၍ စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာပေးတွေဖြင့် ကြည့်နေသူတွေက တခြားသူစိမ်းတွေ မဟုတ်။ သူ့ညီမသုံးယောက်ဖြစ်သည့် တင်မေဝင်း၊ တင်မေလင်းနှင့် တင်မေသင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

"ဒွိ"

"ခစ် ...ခစ် ...ခစ်"

"အဟီး"

မအောင့်နိုင်ဘဲ ထွက်လာသည့် ရယ်သံတွေကြောင့် ခင်မောင်ဇော်
ရှက်ရှက်နှင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။ ပြီး ...မျက်နှာကြီးရဲရဲနီလျက် ...

"ဟဲ့ ဟာမတွေ ...နင်တို့က ဘာကြည့်ပြီး ရယ်နေတာလဲ ...သွား ကြ"
အကြီးမ တင်မေဝင်းက ...

"အဟီး ...သိဘူးလေ၊ ကိုကြီး ...ဘယ်သူ့ကိုများ ဆူပူနေလဲလို့
လာကြည့်တာ"

အလတ်မ တင်မေလင်းကလည်း ...

"ဟုတ်ပဲ၊ ...ခစ်၊ ခုတော့ ကိုကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလို
အားမရဖြစ်နေတာကိုး"

အရေးထဲ အငယ်မ တင်မေသင်းက တစ်မှောင့်။

"ကိုကြီးရာ ...မိန်းမ ဒီလောက်လိုချင်တာများ ညီမလေးတို့ရှာ ...ရှာပေး"

ရှက်စိတ်နှင့် ခင်မောင်ဇော် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ။ ရှူးရှူး
ရှားရှားတွေဖြစ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ နီးစပ်ရာပစ္စည်းတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

"ဟေ့ ...တော်တော့၊ နင်တို့ မသွားကြသေးဘူးလား၊ ငါ ကောက်
ပေါက်လိုက်ရ သေတော့မယ်"

ထိုအခါမှ သုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးကာ အလန့်တကြားကြည့်
လာကြသည်။ ပြီးမှ စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးများဖြင့် ...

"ဟီး ...သွားပါ့မယ်၊ ကိုကြီးကောက်ပေါက်မယ့် ပစ္စည်းကိုလည်း
ပြန်ကြည့်ပါဦး ...တုတ်တာ"

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ပစ္စည်းကို ခင်မောင်ဇော် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်
လိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်း မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလိုဖြစ်ကာ ချက်ချင်း လွှတ်ချလိုက်မိ၏။

စိတ်ထဲမှာထူပူပြီး ဒေါသတကြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ညီမတော် အလိမ္မာ တုံးသုံးယောက်က လစ်ထွက်သွားလေပြီ။

ခင်မောင်ဇော် ကောက်ပေါက်ရန် မှန်တင်ခုံပေါ်မှ အမှတ်တမဲ့ ကောက်ယူလိုက်သည့် ပစ္စည်းက တခြားမဟုတ်ချေ။

သူ့ညီမတွေ နမော်နမဲ့တင်ထားသည့် အမျိုးသမီးသုံးပစ္စည်း အသစ် စက်စက်အထုပ်ကြီး ...။

ပြီးပြီ ...။

*

အခန်း (၂)

သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး)က ဖင်ကလေး မြောက်ကြွမြောက်ကြွကာ တဟားဟား ထရယ်တော့သည်။

ခင်မောင်ဇော်က မျက်ထောင့်နီနီနှင့်ပြန်ကြည့်ကာ ...

"ဦးလေးကရော ဘာတွေအားရပြီး လိုက်ရယ်နေတာလဲ"

ဦးအောင်သိန်း ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ တူတော်မောင် ဒီကောင့်ကို သွားလှောင်လို့မဖြစ်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကတောင် ဒီကောင့်အဖေ ဦးတာတီးနှင့် ညီအစ်ကို တော်စပ်ပေမယ့် ဒီအိမ်မှာပဲ ခိုကပ်စားနေရသူ။ ထို့ကြောင့် အရယ်ရပ်ကာ ကွမ်းချိုးတက်နေသည့်သွားများပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

"မဟုတ်ရပါဘူး ငါ့တူရော၊ အားရလို့ မဟုတ်ပါဘူး ...မင်း ရည်းစား မရှိသေးတာကို အားမရလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ ...မင်း တက္ကသိုလ်တက်တုန်းကရောရည်းစားတွေ၊ဘာတွေ မထားခဲ့ဘူးလား"

ခင်မောင်ဇော် ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ အသံလေးလေးကြီးဖြင့် ...

"မထားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ အဲဒီ တုန်းကလည်း ကျွန်တော်က ကျောင်းစာမှ ကျောင်းစာဆိုပြီး ပညာရေးဘက်ကို မဲနေတာကိုး"

ဦးအောင်သိန်း မသိမသာ မျက်နှာမဲ့လိုက်မိသည်။ မေးသာမေးလိုက် ရတာ ၊ ကိုယ့်တူအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။ ကျောင်းစာကိုပဲ မဲနေသည့်ကောင်က သူများ လေးနှစ်တက်သောကျောင်းကို ရှစ်နှစ်တက်ပြီးမှ ဘွဲ့ရလာခဲ့သည့် ငတိ။ ခုလည်း ကျောင်းတုန်းက အဖြစ်မရှိခဲ့တာကို ဟန်လုပ်ပြီး အကြောင်းသိအချင်း ချင်း လာပြောနေသေးသည်။

"ဦးလေး"

"ဟေလကွာ"

ဦးအောင်သိန်းတစ်ယောက် အတွေးရေယဉ်ကြောမှာ မျောနေရာမှ ကမ်းကပ်သွားရသည်။ ခင်မောင်ဇော်က ...

"ဖူးစာဆိုတာ တကယ်ရော ရှိရဲ့လားဗျာ"

ဦးအောင်သိန်းရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အားကိုးတကြီး မေးလာသော တူတော်မောင်ကိုလည်း ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ...ဟူသည့် သနားစိတ်ကလေး ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ရှိတာပေါ့ ငါ့တူရယ်၊ စကားပုံထဲမှာတောင် နတ်ထွင်းတဲ့ပါးစပ်၊ နတ်ရေးတဲ့ ဖူးစာလို့ ရှိသေးတာပဲ"

"အေးဗျာ ...အဲဒီ နတ်တွေလည်း ကျွန်တော့်ဖူးစာကို မရေးဘဲ ဘယ်များသွားနေကြလဲ မသိဘူး"

မချင့်မရဲကြီး ညည်းလာသောအသံကြောင့် ဦးအောင်သိန်းက ...

"ရှိုးဂျော့ထင်ပါရဲ့ကွာ"

"ဘာဗျ"

"ဪ ...ချော်တောငဲ့နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့လို့ပါ"

ဦးအောင်သိန်းက စကားကို လုံးထွေးပစ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဇော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားကြားမှားတာပဲဟု ထင်လိုက်၍ ငြိမ်သွား၏ ။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို ဆတ်ခနဲ ...

"ဦးလေး ...ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ဗျ"

"ဟေ ...ဘာတုံး"

"ဒီလိုလေ ...အဖေတို့မှာ ဦးလေးအပါအဝင် ညီအစ်ကိုသုံး ယောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ်လား၊ အဲဒီ အထဲက အဖေတစ်ယောက်ပဲ အိမ်ထောင် ကျတယ်လေ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဦးလေးအပါအဝင် အိမ်ထောင်မှမကျတာ"

"ဟာ ...မင်းကလည်း အငယ်ကောင် ဖေအောင်က လေးနှစ်သား ကတည်းက ပိုးထိလို့ ဆုံးသွားတာကို"

ခင်မောင်ဇော် နည်းနည်းတော့ညစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း စိတ် ကို မလျှော့သေးဘဲ ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ...ခု ဦးလေးတောင် မိန်းမ,မရဘဲ ကျွန်တော် တို့အိမ်မှာ ကပ်နေရသေးတာပဲ"

"အင်"

ဦးအောင်သိန်း နင်သွားရသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ကိုယ့်ကိုပြောနေ သည့် ဒီကောင်ကလည်း ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက အလုပ်မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်လိုပဲ ခိုကပ်စားသောက်နေသူ။

အတူတူချင်း အီးတစ်လုံး ပိုရှူချင်သည့် ခင်မောင်ဇော်ကို ဦးအောင် သိန်း ခပ်တင်းတင်းဖြစ်သွားရပြီး ...

"ဟေ့ကောင် ...ငါ မိန်းမ,မရတာ က မယူဖြစ်ခဲ့လို့ကွ၊ ငါ မင်း အရွယ်တုန်းကဆိုရင် ရည်းစားဆိုတာ ဒုနဲ့ဒေးပဲ"

နည်းနည်းတော့ပိုပြီဟု ခင်မောင်ဇော် ခပ်ချဉ်ချဉ် စဉ်းစားမိလိုက် သည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်မမွေးခင်တုန်းက ဖြစ်ရပ်တွေမို့ အတင်းကြီး ငြင်းနေ၍ မဖြစ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မေးကြည့်ဦးမှဟု တွေးကာ လေပြေကလေးနှင့် ...

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း ဦးလေးရဲ့ မယူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားတွေ အကြောင်း ပြောပြပါဦးဗျာ၊ အတွေ့အကြုံရတာ ပေါ့"

ဦးအောင်သိန်းက သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်းကို အရင်ချသည်။ ကွမ်းသွေး ကိုလည်း ဗျစ်ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးမှ ...

"အများကြီးပဲပေါ့ ငါတူရာ၊ ဒါပေမဲ့ ...အဲဒီ အထဲမှာတော့ ငါ အရမ်းချစ်ခဲ့တာ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နာမည်လေးက ...အေးမ,တဲ့"

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဦးလေးဦးအောင်သိန်းမျက်ဝန်းတွေက ဟိုး အတိတ်ဆီသို့ ပြန်လည်ကူးခတ်သွားသည့်အလား ဆွေးရီမှိုင်းပျသွားသည်။ ထွက်လာသောစကားသံကလည်း အက်ကွဲဆို့နှင့်စွာ ...။

"ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီကွာ၊ အင်း ...ငါ့အဖြစ်ကလည်း ခပ်ဆန်း ဆန်းရယ်"

ပြောပြီး စကားကို ဖြတ်ထားလေသည်။ ပြီးမှ ...

"ငါတို့တုန်းကတော့ ဒီရပ်ကွက်ကလေးဟာ တောသာသာပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ ငါ့ချစ်သူ အေးမ,လည်း လသာတဲ့ညတွေဆို ရွာပြင်လယ်ကွင်းထဲက အုန်းတုံးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ချစ်စကားလေးတွေ ပြောနေကျပေါ့၊ ဒါ ...ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နေ့တုန်းကတော့ ..."

ချက်ချင်းဆိုသလို အသံက ဘော်လွန်းတိုးကာ တိမ်ဝင်သွားသည်။ အတိတ်ရဲ့အရိပ်က ရင်ထဲမှာ ဇော်က,ကနေလေပြီထင်။ မိုးညအိပ်မက်မြူထဲမှ နိုးထလာသည့်ပမာ ရင်ထဲက ကျောက်စက်ရေစကားသံတွေကလည်း ကြိုးကြာ တောင်ပံခတ်သံအလား တဖျပ်ဖျပ်လွင့်ပျံလာသလို (၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် အကယ်ဒမီ ဆုရသွားသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများအား ပြန်ကြော်ငြာခြင်း မဟုတ်ပါ)

"အဲဒီ နေ့တုန်းက ငါလည်း နေ့လယ်က ကြက်တိုက်တာ ရှုံးထား တော့

စိတ်က သိပ်မကြည်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ မရှုံးသင့်ဘဲ ရှုံးရတာ ဆိုပြီး ကြက် ကိုတောင် ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်တာကွ။ အဲ ...ညဘက် အေးမနဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ ချိန်းတွေ့တော့ အေးမက ချစ်သူတို့ဘာသာဘာဝပေါ့ကွာ။ သာနေတဲ့ လမင်း ကြီးကိုကြည့်ပြီး ငါ့ကို ကြည်ကြည်နူးနူးလေသံကလေးနဲ့ ပြောလာတယ်။ လ မင်းကြီးက သာလိုက်တာ မောင်ရယ်တဲ့ ...။

တကယ်ဆို ငါကလည်း ဟုတ်တာပေါ့ အေးမရယ်၊ ဘာညာနဲ့ ပခုံး ကလေးကိုဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ရမှာလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း နေ့ လယ်က စိတ်ဆိုးနေတဲ့အရှိန် မပြေသေးတော့ ...လသာတာများကွာ ရေးကြီး ခွင်ကျယ်နဲ့ အဆန်းလုပ်လို့၊ လမသာတော့ရော နင့်သောက်ပူ ဘာပါလဲ ...လို့ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတယ်ကွ"

ဦးအောင်သိန်းမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာသည်ဟုပင် ခင်မောင်ဇော် ထင်မိသေးတော့သည်။ စိတ်ထဲကလည်း ဖစ်မှ ဖစ်ရလေဟူ၍ ရေရွတ်မိ၏ ။ အလွမ်းအမျှင်မပြယ်သေးသော ဦးအောင်သိန်းကပဲ ဆက်၍ ...

"ငါ့စကားကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ အေးမဟာ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်ကွ။ ငါ့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး ...ဟင် ...'သူကြီး' ...နင်က ငါ့ကို ခုတော့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်တယ်ပေါ့လေ ဆိုပြီး ကောတော့တာပေါ့။ အေးမက ရုပ်ချောသလောက် စိတ်က သိပ်မြန်တာ ကွ။ ငါလည်း အဲဒီ တော့မှ သတိဝင်ပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ ချောရတော့ တာပေါ့ ... (တချို့က ငါ့ကို 'သူကြီး' လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်လေ)။

အေးမရယ် ...စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ အေးမရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက အရမ်း လှတာပဲ။ တကယ့်သမင်မျက်လုံးလေးတွေအတိုင်းပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီ မှာ ပိုဆိုးတော့တာပဲ ငါ့တူရေ။ စိတ်ဆိုးမပြေသေးတဲ့ အေးမက သူ့ကို တိရစ္ဆာန် မျက်လုံးနဲ့ နှိုင်းရမလားဆိုပြီး ငါ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရှင့်မျက်လုံးက နွားမျက်လုံးကြီးလို့ ပြောရင်း ထွက်သွားလိုက်တာဟာ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က

ငမူးမြသိန်းနဲ့ ညားပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရမှပဲ ပြန်တွေ့တော့တယ်"

လွမ်းမောဖွယ်ရာပုံပြင်အဆုံးမှာတော့ ခင်မောင်ဇော် တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

ခေါင်းကိုလည်း ချာလပတ်ယမ်းအောင်ခါလျက် ...

"ဟား ဟား ဟား ...နာလိုက်တဲ့ဇာတ်၊ ဒရမ်မာကိုမှ အနင့်ချိုး သွားတာပဲ ...ဟား ဟား"

"မရယ်ပါနဲ့ ငါ့တူရား၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မငြိမ်းအေးဘဲ အစိမ်းတေး နဲ့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရတာ ပါကွာ"

ထိုအခါမှ ခင်မောင်ဇော်က အရယ်ကိုရပ်လိုက်ရင်း ...

"ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ...မရယ်တော့ပါဘူး ...အဟီး၊ ကဲပါ ...အတိတ်ကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ခု ...ကျွန်တော့်ကိစ္စအတွက် စဉ်းစားပေး စမ်းပါ"

"ဟေ ...ဘာကိုစဉ်းစားပေးရမှာလဲကွ"

ခင်မောင်ဇော်က ရှက်သလို ရွံ့သလိုနှင့် ဟီးခနဲရယ်ကာ ပေါတော တောဟန်ဖြင့် ...

"ဒီလိုဗျာ ...တူဝရီးချင်း မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော့်အသက် အရွယ်နဲ့ မိန်းမလိုချင်ပြီဗျ၊ တော်ကြာ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ စကြ၊ နောက်ကြ တဲ့ကြားထဲက အငယ်မတွေ ယောက်ျားရသွားရင် ပိုအပြောခံရဦးမှာ၊ အဲဒီ တော့ ဗျာ ...ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ရည်းစားရဖို့ကိစ္စကို ဦးလေး စဉ်းစားပေး"

"ဟေ"

ဦးအောင်သိန်း ပါးစပ်က နံပြားဝိုင်းလောက် ပြကားသွားသည်။ တူ တော်မောင်ကိုကြည့်ကာ တကယ့်တဏှာရူးပဲဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ဟယ် ... ငါတို့ အမျိုးပါပဲဟူ၍ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရင်း ...

"အေးလေ ...စဉ်းစားဆိုလည်း စဉ်းစားပေးရတာ ပေါ့၊ အင်း ...
ရည်းစားရဖို့ဆိုတာက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင် ပတ်သက်ရမယ့်
နေရာ"

"ဗျာ"

ခင်မောင်ဇော် ဆံပင်ထောင်တက်သွားရသည်။ ဦးအောင်သိန်းက
မျက်နှာကိုချီကာ လက်ကာပြထားပြီး ...

"နေဦး ...အဲဒီ လို မိန်းကလေးအများစုနဲ့ ဆက်ဆံရမယ့်အလုပ်
မျိုးလုပ်ဖို့ လိုတယ်ကွ"

"ဦးလေး ...ဦးလေးပြောတာ KTV တို့၊ မာဆတ်တို့လို ဆိုင်မျိုး ဖွင့်ဖို့
ပြောတာလားဟင်၊ အဲဒီ အလုပ်တော့ အဖေ ကြိုက်မယ်မထင်ဘူးဗျ"

"ငါ ကြိုက်တယ်လေကွာ၊ ဟာ ...မင်းပြောတာနဲ့ပဲ စကားတွေက
ချော်ကုန်ပြီ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဲဒီ အလုပ်လုပ်လို့ ရမလားကွ၊ ငါပြောတာက
ရှင်းရှင်းလေး"

"ဘယ်လိုရှင်းတာလဲဟင်"

စကားအဆုံးမှာ ဦးအောင်သိန်း မျက်ခုံးကလေး ပင့်ကာ ပင့်ကာ
လုပ်လျက် ...

"လွယ်လွယ်လေးပါ ငါ့တူရား၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မိန်းကလေးအများစု နဲ့
ပတ်သက်ရမယ့်အလုပ်ဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်"

"ဘာ ...ဘာအလုပ်များလဲ ဦးလေး"

ဦးအောင်သိန်းက ...

"ခုံးဝေးလိုက်တာ ငါ့တူရား ...အဲဒီ အလုပ်ဆိုတာ စာအုပ်နဲ့ ဗီဒီယို
အငှားဆိုင် တွဲဖွင့်လိုက်ပေါ့ ...ကွ"

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောချလိုက်လေသည်။

*

အခန်း (၃)

ထိုအကြံရသည့်နေ့က ...

ညဘက်ရောက်တော့ ခင်မောင်ဇော် ကောင်းကောင်းပင် အိပ်မပျော်
ချေ။ ထိုင်မရ၊ ထမရနှင့် ဖင်ကြားခဲညပ်သလို ခုတင်ပတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ
လမ်းလျှောက်နေမိသေးသည်။

ဒီအကြံမျိုးကတော့ အိပ်၍ တစ်ရေးနိုးလျှင်ပင် ပေါ်မည်မဟုတ်။
ရွှေ[?]ဏ်တော် စူးရောက်လွန်းသော ဦးရီးတော်ဦးအောင်သိန်းအား စိတ်ထဲမှ
အခါတစ်သိန်းလောက် ဦးချနေမိသည်။

ထိုကိစ္စကို ခင်မောင်ဇော် စဉ်းစားနေခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ နဖူးပေါ်
လက်တင်ရင်း၊ သွားရင်းလာရင်း၊ ယုတ်စွ အိမ်သာတက်ရင်အဆုံး စဉ်းစား
ခဲ့သော်လည်း အဖြေမရခဲ့။ ခုတော့ ဦးရီးတော် ဦးအောင်သိန်း ပါးစပ်တစ်ချက်
ဟသည့်အကြံက သူ့အား ဘုရားမသလို မလေပြီ။

အကြံလှချက်ကတော့ လန်ထွက်နေ၏။ ထပ်ပြောရလျှင် လက်လက်ကို
ထနေသော အကြံမျိုး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အခွေနှင့် စာအုပ်အငှားဆိုင် ဖွင့်ရုံမျှဖြင့် ပွဲက
ပြတ်နေလေပြီ။ ညနေဘက်ဆိုလျှင် ကောင်မလေးတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်
ဘယ်လောက်ကောင်းသနည်း။

ထိုကောင်မလေးတွေထဲက တစ်ယောက်သည် သူ၏ အိမ်သူသက်ထား
ဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ ဆိုင်မှာလာငှားမည့် ကောင်မလေး
တွေအား နာမည်ပင် မေးစရာမလို။ အလိုလိုထွက်ကျလာမည့် အဆင်မျိုး ...ဟီ ဟီ။

စီးပွားလည်းဖြစ်၊ မိန်းမလည်းရ။ ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်း
စွဲသာပေါ့လေ။ အဲဒီ ထဲကမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို တော်ကောက်လိုက်ရုံသာ။
ဒီထက်ကောင်းတာ မရှိနိုင်တော့။

စဉ်းစားရင်းပင် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်သေးသဖြင့် အဖေဖြစ်သူ ဦးတာတီးအား သွားပြောပြဖို့ ကြံစည်မိသေးသည်။ သို့သော် ခုလို ညကြီး သန်းခေါင်မှာ သွားပြောလျှင် နားရင်းအုပ်ခံရမည်ဆိုတာသိနေ၍ ငြိမ်နေလိုက် ရ၏ ။

ထိုသို့ဖြင့် မနက်မိုးလင်းတော့ ခင်မောင်ဇော် အချိန်ကောင်းစောင့် နေမိသည်။

မနက်စောစော အလတ်မနှင့် အငယ်မတို့ ဈေးဝယ်သွားသည့်အချိန်၊ အကြီးမက မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ထမင်းအိုးတည်သည့်အချိန်။ ပြီး ...အဖေ ဖြစ်သူ ဦးတာတီး ဘုရားရှိခိုးပြီး အပြင်ထွက်လာသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ အချိန်ကိုက်တွက်ထားပြီး ခင်မောင်ဇော် ဧည့်ခန်းထဲမှာစောင့်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါချေ ...။ ဦးတာတီးတစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ စိပ်ပုတီးကြီးကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အခန့်သား ထိုင်နေသော သားတော်မောင်ကိုလည်း မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့် လိုက်၏ ။

ဒီနေ့မှ ဝီရိယကောင်းနေသော ခင်မောင်ဇော်က မျက်နှာချိုသွေး ကာ ...

"အဖေ ...ပြီးပြီလားဟင်"

"ဘာကွ ...ဘာကိုပြီးရမှာလဲ"

ဆူအောင့်အောင့်ဖြင့် ဦးတာတီး ပြန်ကောလိုက်သည်။

ခင်မောင်ဇော်က လောကြီးသွားသည့် သူ့စကားကြောင့် ဟီးခနဲ ရယ်ပြရင်း ...

"အဟီး ...ဟိုလေ ...အဖေ ဘုရားရှိခိုးတာ ပြီးသွားပြီလားလို့ မေးတာပါ"

"အထူးအဆန်းလုပ်လို့ကွာ ...ပြီးပြီ၊ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ဇေဝဇဝါပြောလာသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ခင်မောင်
ဇော်က ...

"ဟိုလေ ...အဖေ မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေ မကြည့်ချင်ဘူးလား"

ဦးတာတီးတစ်ယောက် ဇေဝဇဝါမှ အူကြောင်ကြောင်ပင်မကဘဲ အူ
တီအူကျား ဖြစ်သွားရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီကောင် ဘာသောက်ရှူးထပြန်
ပြီလဲမသိဘူးဟု တွေးကာ ...

"ဟေ့ကောင် ...မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ ဘယ်တုန်းက မြန်မာ ကား
ကြည့်လို့လဲ၊ ငါက အရမ်းကြမ်းတဲ့ အမေရိကန်ကားတွေပဲ ကြည့်တာ
မင်းအသိပဲလေ"

ဒုက္ခပါပဲ။ ခက်တော့ ခက်လေပြီ။ ဖားသားကြီးတာတီးက ည ည
လူခြေတိတ်ချိန်မှာ သူကြည့်သည့် အမေရိကန်ဇာတ်ကြမ်းကားတွေအကြောင်း ပင်
ပြောလာသေး၏ ။

ခင်မောင်ဇော်က ခေါင်းကုတ်လျက် ...

"မဟုတ်ဘူးလေ အဖေရာ ...ခုဆို ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာတစ်ရွာလို
ဖြစ်လာပြီ၊ ဒီတော့ ...ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ကလည်း ကျယ်ပြန့်လာပြီ
မဟုတ်လား၊ အဲဒီ တော့ အဖေ မြန်မာဗီဒီယိုကား ကြည့်သင့်တယ်ဗျ"

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ ဦးတာတီး အူတူတူဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ
သားတော်မောင် အူကြောင်ကြောင်၏ အကျင့်ကို သတိရမိသွား၍ ...

"ခင်မောင်ဇော် ...မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဒဲ့ပြောကွာ၊ ဝေ့
ဝိုက်မနေနဲ့"

ထိုအခါမှ ခင်မောင်ဇော်က ဟီးခနဲလုပ်ကာ ...

"ဒီလို အဖေရာ ...ခုဆို ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က လူစည်ကား

နေပြီဆိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စာအုပ်နဲ့ဗီဒီယိုအခွေအငှားဆိုင်ကလေး တွဲပြီး ဖွင့်မလားလို့"

ဦးတာတီး တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ သူ့သား အလုပ်လုပ်မည်ဟု တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားဖူးခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် သွေးရိုးသား ရိုးမှ ဟုတ်ပျံ့မလားဟူသော အကြည့်ဖြင့် ...

"ဟေ့ကောင် ...မင်းဟာက ဟုတ်ကောဟုတ်လို့လားကွာ၊ တော် ကြာ ဆိုင်ဖွင့်ပြီးမှ အရင်းပြုတ်နေမှဖြင့် ..."

"ပြုတ်စရာမရှိပါဘူး အဖေရယ်၊ သမီးတို့တောင် ဟိုဘက်ရပ်ကွက် မှာ အခွေသွားသွားငှားကြည့်ရတာ ၊ ဒီအလုပ်က အဆင်ပြေမှာပါ"

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူက ဘယ်အချိန်ကဘယ်လို ဈေးမှပြန် လာမှန်းမသိသော အလတ်မ တင်မေလင်းဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဇော် ကြောင် အမ်းနေစဉ်မှာပဲ အငယ်မ တင်မေသင်းက ...

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့ ...ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုကြီး ဆိုင်ဖွင့်ရင် သမီး တို့လည်း ကူညီလို့ရတာ ပေါ့"

မဆီမဆိုင် ဝင်ပြောလာသည့်နှစ်ယောက်စလုံးအား ခင်မောင်ဇော် မျက်ထောင့်နီနီဖြင့် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းချက်နေသည့် အကြီးမတင် မေဝင်းက ထွက်လာကာ ...

"ကိုကြီးပြောတာတော့ ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်း ငှားလိုက်ရုံပဲလေ၊ ပြီးတော့ ...အိမ်အတွက် ဈေးဖိုးလေးလည်း ရ တာပေါ့၊ ဒါဆို ဘယ်သူမှ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး"

အားလုံးဝိုင်းပြောနေကြသောကြောင့် ဦးတာတီး တွေဝေသွားရသည်။

သမီးချောတွေကို စိတ်မချ၍ အပြင်ထွက်ကာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ပင် ပြုခဲ့သည် မဟုတ်။ ခုတော့ ရူးကြောင်ကြောင် သားတော်မောင်၏ အကြံကို လက်ခံရမလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဦးတာတီးက မျက်မှောင်တွန့်ကာ လက်ကာလိုက်ရင်း "ကဲ ကဲ ...တော်ကြ၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ငါ စဉ်းစားပေးမယ် ...ဟုတ်ပြီ လား"

ပြောရင်း စိပ်ပုတီးတချောက်ချောက် စိပ်ကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ခင်မောင်ဇော်က ညီမတွေကို မကြည်သလို ကြည့်လိုက် ရင်း ...

"ဟဲ့ နေကြစမ်းပါဦး ...နင်တို့ကို ဘယ်သူက ရှေ့နေလိုက်ခိုင်း နေလို့လဲ"

စကားအဆုံးမှာပဲ အကြီးမ တင်မေဝင်းက ယောက်မကြီးကိုင်ကာ ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောတော့သည်။

"အံ့မယ် ကိုကြီးနော် ...ကိုကြီးအကြံအစည်က ဘာလဲဆိုတာ ညီမတို့ မသိဘူးများထင်နေလား၊ အဟင်း ...ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒီဆိုင်ကို ဖွင့်ဖို့လုပ်တာလို့ အဖေ့ကို တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ရင် ..."

"ဟေ့ ဟေ့ ...တော်တော့၊ နင်တို့ အဖေ့ကို လိုက်ချွန်မနေနဲ့နော်"

"ပြီးရောလေ၊ ဒါဆိုရင် ဆိုင်ဖွင့်တဲ့အခါ ညီမတို့ကို နေရာပေးဖို့ စဉ်းစားထား"

"ဟုတ်တယ်"

အလတ်မနှင့်အငယ်မ၏ စကားအဆုံးမှာတော့ ခင်မောင်ဇော်လည်း အားမတန် မာန်လျှော့သည့်အနေဖြင့် လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

"အေးပါဟယ် ...ဆိုင်ဖွင့်တဲ့အခါ နင်တို့လည်း လတ်လျားလတ် လျား လုပ်လို့ရအောင် ငါ စဉ်းစားထားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...လိုတာထက်ပိုပြီး

နန့်ကြောဆွဲရင်တော့ ဆိုင်ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်ဖို့တောင် မစဉ်းစားနဲ့ ... ကြားလား"

ဟု အစ်ကိုကြီးအဖရာ ပီသစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...

*

အခန်း (၄)

ကျူးပစ် (Cupid)

မိမိယုံအခွေနှင့် စာအုပ်အငှားဆိုင်

တင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ကာ ခင်မောင်ဇော်တစ်ယောက် သဘောအကျကြီး ကျနေလေသည်။ ဒီဆိုင်နာမည်ကိုရဖို့ နှစ်ရက် လောက် အအိပ်ပျက် အစားပျက်ခံကာ မနည်းစဉ်းစားထားရခြင်း ဖြစ်၏ ။

ကျူးပစ် ...တဲ့။ ဘယ်လောက်များ လှလိုက်သည့် နာမည်လေးလဲ။ ဂရိရာဇဝင်ထဲမှ မြားနတ်မောင် နတ်သားလေး၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ ခုလည်း ဒီဆိုင်လေးဟာ သူ့အတွက် အောင်သွယ်တော်နတ်နန်းလေး ဖြစ်လာနိုင်သည် ပဲဟု မတန်မရာစဉ်းစားရင်း ခင်မောင်ဇော် ကျေနပ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုဆိုလျှင် အလုပ်လုပ်ချင်သော အိမ်က ညီမတွေအတွက်လည်း တာဝန်တွေ ခွဲထားပေးလိုက်ပြီ။

အကြီးမနှင့်အလတ်မတို့ကို နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူနှင့်အငယ်မတို့က ညပိုင်းမှာ တာဝန်ယူမည်ဖြစ်သည်။ ဒီပရိဂရမ်ကိုလည်း ခင်မောင်ဇော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညနေပိုင်းတွေ၊ ညဘက်တွေမှာမှ ရပ်ကွက် ထဲက မဒီတွေက စာအုပ်ငှား၊ အခွေငှားဖို့ ထွက်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ အကြီးမနှင့်အလတ်မတို့ကိုလည်း မြို့ထဲမှာ စာအုပ်နှင့်အခွေဝယ်ဖို့ အတွက် တစ်ယောက်စီ တာဝန်ခွဲပေးထားသည်။

ခုဆိုလျှင် ခင်မောင်ဇော်၏ ရည်းစားရရေး အော်ပရေးရှင်းက ဦးလေး ဖြစ်သူ၏ အကြံအစည်ဖြင့် စခဲ့လေပြီ။

မနက်စောစော ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အကြီးမနှင့်အလတ်မကို ထားကာ ထိုင်

နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခင်မောင်ဇော် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သူနှင့်တွဲဖက်တွဲဖက်ဖြစ်သည့် အုန်းခိုင်နှင့် ညွန့်လှိုင်တို့ကို စားပွဲတစ်ခုမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ဆိုင်ရှင် ကိုသိန်းက လှမ်းအော်တော့၏ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ...ဟိုမှာ ခင်မောင်ဇော် လာတယ်ဟေ့၊ သရဲနီ တစ်ခွက်လုပ်ပေး"

ခင်မောင်ဇော် မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သရဲနီဆိုတာက တခြား မဟုတ်။ ခင်မောင်ဇော်တို့လို မန်ယူပရိသတ်တွေသောက်သော ကျဆီမ့်လက် ဖက်ရည်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တခြားတစ်ဝိုင်းမှာတော့ သူနှင့် သိပ်မျက်နှာကြောမတည့်လှသည့် အမြောက်တပ်သား အာစင်နယ် အောင်သန်းဦးကို ဝင်းတင်ထက်၊ ဇော်ဝင်းထင်၊ စိုင်းအောင်သန်း၊ စိုးမြင့်နိုင်တို့နဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရသည်။ မတည့်ဆိုရာမှာလည်း တခြားရန်ငြိုးရန်စတွေ ကြီးကြီးမားမားရှိ၍ မဟုတ်။ အားပေးသည့် ဘောလုံး အသင်းစွဲချင်း မတူ၍ စောင်နေကြခြင်းသာဖြစ်၏ ။

ခုလည်း ခင်မောင်ဇော်က ဒင်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် အုန်းခိုင် တို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီး ...ညွန့်လှိုင်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ဘောလုံးဂျာနယ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ရင်း ...

"ညက မန်ယူပွဲ ဘယ်လိုပြီးသွားလဲကွ"

အမေးစကားအဆုံးမှာပဲ အုန်းခိုင်က ...

"တူး-ဇီးလေ၊ မြန်လိုက်တာ ခင်မောင်ဇော်ရာ ...အကြီးနဲ့ဆိုရင် ကြေးက သိပ်မကွာပေမယ့် နိုင်မယ်ဆိုတာ သိသားပဲ"

"အေးကွာ ...ငါလည်း ဆိုင်ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့ မကြည့်လိုက်ရတာ နာတယ်ကွ"

ခင်မောင်ဇော် မချင့်မရဲ ညည်းလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အောင်သန်းဦးတို့ဝိုင်းဆီမှ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

"အလကားပါကွာ ...စီးပွားရေးလုပ်ချင်တာက နည်းနည်းပါ။ သိတယ်မဟုတ်လား ...ဒီကိစ္စ ...ဒီကိစ္စလေ"

ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြ၏။ ခင်မောင်ဇော် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်သန်းဦးက သူ့နှာခေါင်းသူ လက်ညှိုးနှင့် တို့ပြနေသည်။

ခင်မောင်ဇော်စိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ဒါ ...သူ ဆိုင်ဖွင့်တာကို ဒီကောင်တွေ စောင်းပြောနေတာ။ ဂျာနယ်ကိုပစ်ချပြီး သွားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ...

အနေအထားကိုရိပ်မိသော အုန်းခိုင်က လှမ်းဆွဲထားရင်း ...

"နေပါစေ ခင်မောင်ဇော်ရာ ...ဒီကောင်တွေ အာစင်နယ်ရှုံးတာနဲ့ ညစ်ပြီးပြောနေတာပါ ...ထားလိုက်စမ်းပါကွာ"

ခင်မောင်ဇော်က တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီးမှ ...

"အကြီးအောက်ဆွဲတွေကများ ...သူတို့အသင်း ရှုံးတာနဲ့ ငါ ဆိုင်ဖွင့်တာက ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်နေကြတာ"

စကားအဆုံးမှာပဲ ညွန့်လှိုင်က စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးနှင့် ...

"အဟီး ...မင်းဆိုင်ဖွင့်တာကရော တကယ်ပဲ အဲဒီ ကိစ္စ မပါဘူး လား"

"ဟေ့ကောင် ...ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ ငါက တကယ်စီးပွားရေး

လုပ်မလို့ ဆိုင်ဖွင့်တာကွ"

ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ကာ ခင်မောင်ဇော် ခပ်တည်တည်ပြန်ပြောလိုက် သည်။
ပြီး ...ဒီမှာဆက်ထိုင်နေလျှင် ဒီကောင်တွေ အစ်အောက်တော့မှာကို
ရိပ်မိသောကြောင့် ...

"ကဲ ...လစ်တော့မယ်ကွာ၊ အရင်လို အားတော့တာမဟုတ်ဘူး"

လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ခင်မောင်ဇော် လစ်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ဒါတောင် အောင်သန်းဦးတို့ဝိုင်းဆီမှ စကားသံတွေက ထပ်ထွက်
လာသေး၏ ။ "အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ"

ရယ်သံတွေနှင့်အတူ ဒုတ် (ခ) သောင်းမြင့်ကလည်း ...

"ဟား ...ဟား ...ဖွတ်မရ ဓားဆုံးဖြစ်မှာတော့ မြင်ယောင်မိပါ
သေးတယ်ကွာ"

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ခင်မောင်ဇော် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ တစ်ချိန်ကျမှ
ဒင်းတို့တွေ အကြီးအကျယ် မနာလိုဖြစ်ကြမှာကို ကြိုတင်မြင်ယောင်ရင်း အားရ
ကျေနပ်စွာ မျက်ခုံးပင် ပင့်လိုက်မိသေးတော့သည်။

*